

Radim Uzel

SEXUÁLNÍ MÝTY A POVĚRY

Radim Uzel

SEXUÁLNÍ MÝTY A POVĚRY

Radim Uzel

SEXUÁLNÍ MÝTY A POVĚRY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Radim Uzel, 2018
Photos © Jan Uzel, 2018
Cover © Lukáš Tuma, 2018
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2018

ISBN 978-80-7557-117-5

ISBN 978-80-7557-536-4 (ePub)

ISBN 978-80-7557-537-1 (mobi)

ISBN 978-80-7557-538-8 (pdf)

PRVNÍ VĚTA V KAŽDÉ KNIZE JE TA NEJDŮLEŽITĚJŠÍ.

Rozhodne totiž o tom, zda si tu knížku koupíte. A taky o tom, zda si ji hned přečtete. Sáhл jsem do knihovny po několika svých oblíbených knihách a dal jsem tomuto tvrzení za pravdu. No tak schválně: „Tak nám zabili Ferdinanda,“ řekla posluhovačka panu Švejkovi, který opustiv před léty vojenskou službu, když byl definitivně prohlášen vojenskou lékařskou komisí za blba, živil se prodejem psů, ošklivých nečistokrevných oblud, kterým padělal rodokmeny.“ Nekupte si takovou knihu! Nebo: „Mnozí odvážlivci, když se octli na počátku velikolepého měsíce června, usedají do stínu platanů a jejich urputné vzezření se stává mírným.“ Vladislav Vančura byl geniálním mistrem češtiny a jeho Rozmarné léto umím skoro celé zpaměti. Exkluzivní začátek má však třeba i Tolstého Anna Kareninová: „Všechny šťastné rodiny jsou si podobny, každá nešťastná rodina je nešťastna po svém.“ Hned víme dobře, že těch následujících 800 stránek je právě o tom. A už začínám zvědavě číst.

Moje dvě minulá vydání Sexuálních mýtů a pověr (1991 a 2004) si čtenáři rozebrali, přečetli, založili nebo odložili do sběru či do antikvariátu. A tak jsem přemýšlel o tom, čím bych zaujal po dalších čtrnácti letech. Obě dvě předcházející vydání začínají konstatováním: „Různé pověry a mýty provázejí člověka na jeho každodenní pouti od kolébky až po hrob. Falešným představám podléhal už pravěký lovec vzývající nadpřirozená božstva, klanějící se ohni, měsíci, blesku, zatmění slunce a posvátné krávě, není jich však ušetřen ani příslušník atomového věku.“ Toto konstatování už dnes nikoho za srdce nechytne. To přece už každý ví a nikdo to nekoupí.

Tak jsem se rozhodl pro jiný začátek:

Za poslední čtvrtstoletí mýtů a pověr nebylo, naopak se jejich počet stále zvětšuje. Lidé věří stále větším nesmyslům a každý si myslí, že třeba internet je perfektním informačním médiem. Bláhovci netuší, že tento komunikační vynález přináší spoustu informací, ale snad ještě více dezinformací. Svědčí o tom třeba hltavě konzumované horoskopy publikované ve většině médií. Různým těm astrologickým věštbám věří prý většina našeho obyvatelstva. I v partnerském poradenství slyšíme, že třeba Panna se nehodí ke Štírovi, Ryby se mají vyvarovat Lva, Skopec se má z dálky vyhnout Vodnáři a Býk ať nechodí na oči Rakovi, raději ať si vybere Kozoroha nebo Blížence. Že tomu věřili čtenáři Ottova slovníku naučného pod heslem Zvířetník, to bych ještě pochopil. Ale ve třetím tisíciletí je to už na pováženou.

Nedávno jsem se setkal s autorkou, která si pro jeden časopis všechny ty předpovědi vymýšlí. Samozřejmě tam plácá všechno co jí zrovna napadne, a tak v jednom týdnu napsala, že si mají dát Berani pozor, že budou vykradeni. Jeden důvěřivec tomu uvěřil a vzal si na celý týden dovolenou a téměř s taseňou zbraní po celý týden doma tiše očekával předpověděného zloděje. A co čert nechtěl – v pátek mu vykradli chatu. Pochopitelně napsal do redakce toho plátku rozhořčenou stížnost, že příště od astroložky vyžaduje přesnější informaci ve smyslu co mu bude vykradeno. A ta dáma se smála na celé kolo, protože její vymyšlená předpověď byla vlastně splněna.

Taky homeopatický lék může někdy pomoci a akupunktura trpícímu ulevit, ale všichni ti vyléčení raději nic neslyší o takzvaném placebo efektu, že i dobré uklidňující slovo může až ve 30 % představovat účinnou medicínu.

Různé báje, smyšlenky a bludy neustále potkáváme od ranního probuzení až do večerního ulehnutí. Jsou součástí naší výchovy, vstřebáváme je jako vzduch, jako potravu. Je sice pravda, že zejména v posledních několika desetiletích se nám četné nadpřirozené síly podařilo zkrotit. Upíři včerejška se stáhli do svých doupat, zázračné škapulíře ztratily svou divotvornou moc a chleba s máslem nepadá

namazanou stranou na zem řízením zlovolného domácího skřítko, ale podle zákona pravděpodobnosti.

Pokroky vědeckého poznání však také daly za pravdu různým na první pohled naivním historickým představám. Všelijaké pověry se mohou dopracovat racionálního zdůvodnění. Proč asi pití vody, ve které kováři chladili kleště, může působit jako antikoncepční prostředek? Není to vlivem stopových množství olova? Proč se má těhotná žena vyvarovat úrknutí a zhlédnutí? Nejsou snad negativní vlivy těhotenských stresů a také nebezpečí styku s některými infikovanými zvířaty vskutku dostatečně prokázány?

Nepravdy dneška se snadno mohou stát pravdami zítřka, zatímco některé dnešní pravdy mohou být zítra k pousmání. Pro mnohé staré výroky se najde časem moderní kabát.

Ne každý starý mýtus tak musí být nutně škodlivý. Mnohé znamenají jenom jakési zpestření naší šedivé racionálně zkomputerizované skutečnosti, pro jiné se zase časem najde moderní adaptace. Existuje však zvláštní odrůda smyšlenek a bludů, které nás mohou dlouhá léta sužovat a znepříjemňovat nám každodenní život. Tyto falešné představy často nabývají charakter tvrdošijně z generace na generaci tradovaných bájí a výmyslů zasahujících nás v nejintimnější sféře a mrzačících naše prožitky způsobem vpravdě středověkým. Jsou to mýty a pověry týkající se sexuálního života.

Člověk se odjakživa snažil získat tělesnou a duševní lásku milované bytosti, zajistit si dobrou plodnost a bezchybnost sexuálních funkcí, postarat se o vývoj potomstva od nitroděložního růstu až po sociální začlenění do lidské společnosti a zajištění jeho dalších perspektiv v životě. Není tedy divu, že právě tato oblast lidské existence je snad nejvíce zatížena mytologickým balastem. Některé z pověr mají samozřejmě už povahu historickou, i když tradice může být ctěna už jenom z jakési nostalgie. Házení střevců, lití olova a pouštění lístku po vodě nám zavání tak nanejdvůh atmosférou Erbenovy Svatební košile. Talismany, nápoje lásky, krmení vyvoleného vlasy, nehty, močí nebo krví nám způsobí leda nepříjemné pocity v krajině žaludeční.

Ale co takové pověry, jako že panna nemůže při prvním pohlavním styku otěhotnět? Kde se objevil mýtus o tom, že na člověka při souloži čeká nebezpečí náhlého uskřinutí pohlavního údu při jakési křeči pánevního svalstva ženy následkem prudkého úleku? Téměř na každé besedě s jinochy, sotva pubertě odrostlými, se setkáváme s dotazem na první pomoc u takovéto sexuální nehody. Mládenci totiž slyšeli zaručené zprávy o tom, že nedávno se právě takový případ někde stal a museli přijet hasiči a odvézt postiženou dvojici v záchranné plachtě. Také se někde dověděli, že je výhodné v takovém případě partnerku píchnout špendlíkem, křeč pánevního svalstva pak zaručeně povolí a hasiči se nemusí volat.

Nevím, z čeho taková pověra mohla vzniknout. Snad jenom v důsledku pozorování živočišné říše; takové uskřinutí může totiž nastat u pářících se psů. U člověka nebyl pochopitelně tento jev nikdy a nikým na světě pozorován. A přitom v bludu žijí nejen pubertální jedinci, ale platí jako trvalé nebezpečí u spoluobčanů odrostlejšího věku. V obavě před touto náhlou sexuologickou příhodou jsou hoši ochotni chodit na rande se špendlíkem v klopě za účelem případného bodnutí svého děvčete do hýždě.

Ale nejsou to jen takové kuriózní pověry, které ovládají náš intimní život. Každý člověk nestuduje totiž problémy sexuality vědecky. V důsledku tradic, výchovy a ústního podání si vytváří určité představy. Bohužel tyto představy bývají zhusta nesprávné.

1. Na velikosti nezáleží

Málokdy se stává, aby se při besedě s pubertálními chlapci nevyskytl problém velikosti mužského přirození. Rozměry penisu fascinují nejen teenagery, ale i dospělí pánové v sauně vzájemně tajně pokukují po svých pohlavních údech a v duchu si je vzájemně poměřují. Pornografické produkce oplývají pornoherci, kteří jsou opatřeni údy veterinárních rozměrů a při souloži s mužem tmavé pleti se často divíme tomu, jak se do ženy ten obří pyj vůbec vejde a jak je možné, že při těchto neuvěřitelných frikčních pohybech ta dotýčná ještě slastně vzdychá a majitele penisu velikosti býka hlučně povzbuzuje.

Už od starověku je erekce penisu považována za neoddělitelný znak mužské síly. Hrdinové antických bájí bývali často zobrazováni se ztopořeným údem, také řecký bůh plodnosti Priapos se tím na první pohled vyznačoval. Muž je odjakživa nadán jakousi soutěživostí. V hospodě se vsadí o rychlost vypití piva či o tempo v pojídání knedlíků. Potom jdou ti soutěživci před hospodu a vsadí se, kdo dále domočí, a když už je i tento rekord překonán, poměřují si své pohlavní údy v klidu i v erekci a stejně jako v kartách platí, že „větší bere“. V pubertě o tom uvažují denně a dokonce i do věku dospělosti často přetrvává pověra, že velikost penisu je přímo úměrná kvalitě sexu.

Jakousi novou senzací internetu je dokonce jakási „penisová mapa“. Věnuje se průměrné délce penisů mužů celého světa. Není to samozřejmě žádná vědecká studie a o mnohých mírách je možno pochybovat. Na prvním místě je Kongo s průměrnou délkou penisu 18 cm a do první pětky patří ještě Ekvádor (17,5 cm), Ghana (17,3 cm), Kolumbie a Venezuela (shodně 17 cm). Čeští muži na tom s uváženou průměrnou délkou téměř 15,9 cm nejsou nijak špatně.

Ale ani tento údaj není příliš hodnověrný. Konec tabulky pak obsazují Indové (10,2 cm) a Korejci z obou částí rozděleného poloostrova (9,66 cm). Kladný vliv velikosti penisu na kvalitu pohlavního prožitku je však jenom mýtus a často bývá pravdou pravý opak. Ženská pochva nikdy nedosahuje větší délky než 12 cm, většinou měří pouze 8–10 cm. Tady celosvětová mapa nelže a rozdíly mezi zeměmi jsou naprosto nepatrné. Pochva je sice pružná a dá se elasticky prodloužit, ale všeho moc škodí.

Pružnost pochvy se uplatní zejména za porodu. Prochází tudy hlavička novorozence o průměru téměř 10 cm. Tak obrí penisy nemají ani v Africe. Roztažitelnost do šířky však ještě zdaleka neznamená schopnost prodloužení. Navíc těhotenství způsobuje změny roztažitelnosti. V sexuálním životě nejsou výjimkou případy, kdy muž obdařený nadměrnými rozměry penisu působí ženě při pohlavním styku nepříjemné pocity a bolest.

Malý penis, stejně jako selhání erekce, bývá považován za jakousi degradaci mužství a může působit komplexy méněcennosti. Žena pak těmito poruchami trpí pouze zprostředkovaně. Většinou jí totiž na erekci penisu opravdu příliš nezáleží. I v těchto výzkumech nejsou mezi zeměmi žádné výraznější rozdíly. Naprostá většina žen dává přednost mazlení a dráždění zevního genitálu. Zejména oboustranný orální sex představuje v mnohých případech velice účinnou náhradu. Je zajímavé, že v posledních letech stále přibývá žen, kterým je velikost penisu lhostejná. Je tedy docela možné, že v budoucnu bude ztopořený penis vhodný už jenom k oplodnění.

Anglický zoolog Desmond Morris ve svém slavném bestselleru *Nahá opice* velmi trefně pojednává o všech rozdílech, kterými se náš živočišný druh *Homo sapiens* odlišuje od ostatních stodvaadevadesáti žijících primátů. Nejnápadnější diference je už obsažena v názvu jeho knihy. Člověk je jedinou opicí, která postrádá celotělové ochlupení, je nahý. Další nápadnou růzností je velikost mozku a délka pohlavního orgánu. *Homo sapiens* je pyšný na to, že má ze všech primátů největší mozek, ale pokouší se utajit fakt, že má také největší penis. Tuto čest

raději přiznává mohutné gorile, po pravdě řečeno neprávem. A jelikož je v přírodě známo, že tvar a funkce orgánu spolu úzce souvisejí, nemusíme se už ani příliš pozastavovat nad skutečností, že nahá opice je primátem sexuálně neaktivnějším.

Nebudu daleko od pravdy, když Morrisovo konstatování rozšířím o poznatek, že člověk je asi také primátem nevděčným, ani tato anatomická přednost mu nestačí. Mozkové tkáně se mu většinou zdá dostatečné množství, ale s délkou přirození bývá zhusta nespokojen. Podnormální velikost pohlavního údu jako osudový handicap pronásleduje ve snách pubertální samce našeho živočišného druhu a jeho anatomické rozměry se stávají jakýmsi fetišem už od pravěku lidstva.

Pocity méněcennosti v této oblasti se nevyhýbaly ani osobám věhlasným. Je známo, že i slavný americký spisovatel Francis Scott Fitzgerald (1896–1940) musel být po této stránce psychoterapeuticky ovlivňován svým přítelem a kolegou Ernestem Hemingwayem (1898–1961). Ten správně volil léčebný postup s poukazem na jednu z nejslavnějších soch světa – Michelangelova Davida, jehož pohlavní úd nikterak nevykuká impozantními rozměry. Nicméně bývá sexuologická poradna často přeplněna stížnostmi na nedostatečný vývin pohlavního orgánu a ani Hemingwayova autorita zde nebývá nic platná. Leitmotivem těchto nářků bývá obava z toho, že malé přirození nebude schopno při pohlavním aktu vzbudit patřičnou odezvu u partnerky, že může sklidit posměch, že ostatní jsou na tom mnohem lépe.

Jaká je tedy průměrná délka penisu u muže v naší středoevropské populaci? Učebnice sexuologie se o tom vyjadřují dosti přesně na základě měření u statisticky významného souboru mužů. V klidovém stavu můžeme za průměrné hodnoty považovat 7,5–8,6 cm, ale ještě i délku 6 cm můžeme hodnotit jako normální. Naproti tomu se vyskytuje sotva 1 % mužů, u nichž délka neztopořeného přirození dosahuje 10 cm. Vidíme tedy, že variační rozpětí 6–10 cm není příliš závažné. Nesmírně zajímavé je zjištění, že při ztopoření–erekci se rozdíl většinou vyrovnávají. Do houbovitých těles pohlavního údu je za tohoto stavu přiváděno asi 100 až 140 ml krve, penis dosahuje

délky asi 14–16 cm a právě pohlavní údy, které byly za klidového stavu menší, se relativně zvětší více.

Dalším důležitým sexuologickým poznatkem je nesporný fakt, že velikost penisu nemá při sexuálním dráždění ženy při souloži nijak významnou úlohu. Pochva je totiž orgánem značně elastickým a přizpůsobivým. Představme si jen, že za porodu zde prochází hlavička novorozence s uctyhodným průměrem 9,5 cm, aniž to nějak vadí následujícímu pohlavnímu styku po šestinedělí. Díky této elasticitě tkání se pochva dokáže přizpůsobit také různým rozměrům mužského přirození. Rozhodně není pravdou jednoznačná preference nadměrných obřích údů, jak o tom někdy hovoří různé pověry a pranostiky. Naopak se v sexuologické poradně často setkáváme se ženami, které si na nadměrnou velikost penisu svého partnera stěžují, soulož je pro ně někdy bolestivá a nepříjemná. Kolosální makety penisů obřích rozměrů, které vidíme někdy za výklady sex-shopů, jsou spíše méněny jaké žertovná atrapa a legráčka než nástroj k praktickému použití.

Preference velkého penisu se však u některých žen opravdu vyskytuje. Často se stávají obětí internetového přesvědčování nebo kavárenských diskusí. Přestože jsou muži daleko více soutěživí, tak také v ženském kolektivu může občas panovat jakási vzájemná chlubitost, kde vyhrává ta, která má partnera obdařeného údem nadměrných rozměrů. Pokud však nepřistoupí ke skupinovému sexu a konkrétnímu přeměření, jedná se často jenom o plané trumfování a skutek utek.

Výčitku malého přirození naopak zase může používat žena pomstychtivá, která je schopna u svého muže vypěstovat znamenitý komplex méněcennosti. Také zpochybnění kvalitní erekce může sloužit jako zákeřná zbraň, kdy každodenní ponižování a zesměšňování je snad tou nejúčinnější metodou ženského domácího násilí. Trvalé zpochybnění schopnosti uspokojit ženu tak může v poměrně krátké době z muže vychovat skutečného impotentu.

Nicméně jsou známy případy žen, které opravdu vyžadují nadměrné rozměry penisu. Ne že by snad jejich vlastní pochva byla nějak zvýšeně elastická, ale často se jedná pouze o jakýsi zvyk. Měl

jsem před lety jednu pacientku, která byla provdána za muže vskutku nadmíru obdařeného. Začátky pohlavního života nebyly lehké, při souloži opravdu pociťovala nepříjemné pocity a bolest. Po několika týdnech pravidelného sexuálního života si však na svého manžela zvykla a občasný mimomanželský styk s normálním partnerem ji neuspokojoval. Manželství však nedopadlo dobře. Muž se projevil jako násilník, který se často uchýloval k tělesnému násilí. Manželku sice nebil svým obřím penisem, ale nicméně občas nešel daleko pro factu. Nemohlo to dopadnout jinak než rozvodem.

Po nějaké době si dotyčná žena našla jiného partnera, který toho původního sice převyšoval intelektuálně, pokud se však týkalo rozměrů penisu, dosáhl sotva na slabší průměr. Přestože si několik jeho dřívějších partnerek na nic v sexu nestěžovalo, tato žena, zvyklá na nadměrně velké přirození svého násilnického muže, přišla do ordinace se stížností nedostatečného sexuálního uspokojení. V tomto případě je snad jediným východiskem použití vibrátoru. Nikoliv jako masturbační pomůcky, ale jako plnohodnotného prostředku vzájemné sexuální partnerské komunikace.

Problémem bylo, že se tato situace odehrála někdy v sedmdesátých letech minulého století a náš tehdejší režim považoval vibrátor za něco nemravného. Ženy byly nuceny používat různé náhradní předměty, výjimkou nebyla ani tuba od šampónu, který se zřejmě schválně plnil do válcovitých tub z plastické hmoty. Vibrátory prostě u nás v té době neexistovaly, byly považovány za nestoudnost nevhodnou pro socialistickou ženu. Dotyčná pacientka měla naštěstí strýce v Německé spolkové republice a tento ohleduplný příbuzný jí zpoza železné opony vibrátor skutečně poslal jako dárek. Nastaly sice problémy na celnici, nicméně jsem obstaral lékařské doporučení, které muselo být v té době ještě ověřeno ředitelem nemocnice a posléze i ředitelem Krajského ústavu národního zdraví. To bylo razítek pro jeden vibrátor!

Z té doby také pochází původ označení „robertek“. Málokdo si snad už pamatuje příběh uveřejněný 29. prosince 1979 v Zemědělských novinách, kdy bylo u nás poprvé toto označení použito. Ta historka

se jmenovala „Tajemství padesáti žen“ aneb „Zkáza Robertů v břevnovské vile“. Šlachovitý důchodce Suchánek, bývalý daňový úředník, pravděpodobně však policejní agent, oznámil kriminalistům podezření z daňového úniku jisté paní Věry Machkové. Aktivní důchodce se bláhově domníval, že jmenovaná paní Věra provádí ve své vile zákaznickím načerno trvalé ondulace. To bylo sousto pro udavače! Návštěvnice zde ovšem používaly lehký tranzistorový vibrační strojek na šest tužkových baterií, snadno ovladatelný, se třemi rychlostními stupni a několika nastavci různých tvarů a velikostí. Při domovní prohlídce, která byla na popud bdělého důchodce Suchánka Bezpečností zorganizována, bylo takových strojků nalezeno pět, jeden se zadřeným motorkem. Strojky opatřil a do vily doručil synovec Machkové jistý Robert, proto se jmenovaly po něm. Jména Machkové a Suchánka byla novináři s největší pravděpodobností změněna, Robert však skutečně existoval a v sedmdesátých letech se zabýval pašováním vibrátorů z Německé spolkové republiky.

Naprostou hanebností paní Machkové ovšem nebyl přestupek hygienický, bůhví jak ty vibrátory desinfikovala. Trestuhodný byl tenkrát její podnikatelský úspěch – inkasování 200 tehdejších Kčs za použití. To je při přepočtu dnešní inflace asi 2 000 Kč. Majitelka vydělala dvě stě tisíc, to by byl dnes už miliónový příjem a podle tehdejšího práva pak byla socialistickým soudem odsouzena na dva roky trestu odnětí svobody za spekulaci a ještě k peněžité pokutě. V závěru příběhu se však dočítáme sdělení, že Roberta, nikoliv pašeráka, ale vibrátor i se všemi jeho bratříčky potkal smutný osud zničení, k velké lítosti padesáti uživatelék. Zemědělské noviny pak dodaly, že není jisté, zda prý se ještě někde neobjeví jejich bratranci. Samozřejmě se jich objevila nepřeberná řada a jsou dnes k dostání v každém sexshopu a živnost paní Machkové by zahynula na úbytě.

V použití poševního vibrátoru není možno vidět žádnou nemravnost. Přístroj může sloužit nejen k onanování, které je počínáním nejen neškodným, ale blahodárným. Může být však také použit jako užitečná hračka při partnerské komunikaci, na zpestření milostné

předehry a podobně. Jejich sortiment je velmi pestrý, nabídkové katalogy hýří variacemi designu a využitím různých elektrotechnických vymožeností až oči přecházejí.

Občas se vyskytnou dotazy na možnost operačního zvětšení penisu. I tady panuje neskutečné množství mýtů. Některé inzeráty dokonce slibují operační anatomické zázraky, bohužel se však ve všech případech jedná o jakýsi omyl. Samozřejmě existují operace, při nichž se povytahují topořivá tělesa penisu z těla ven. Pohlavní úd se pak skutečně jeví až o několik centimetrů delší, tento rozdíl se týká pouze penisu ochablého. V erekci pak tato topořivá tělesa skutečně z těla ven vystupují, takže u ztopořeného údu se vyrovná operovaný penis s tím neoperovaným. To operační zvětšení pak může sloužit snad jenom v sauně a na nudistických plážích, kde penis s vytaženými topořivými tělesy vypadá vskutku delší, ale v erekci je pak jeho nositel ochuzen o moment překvapení, jeho úd se nezvětší, ale pouze ztuhne. To už ovšem diváci nezaznamenají.

Ve skutečnosti neexistuje žádná operační metoda ke zvětšení pohlavního údu, ale ve světle sexuální dráždivosti ženy by byla stejně zbytečná. Způsoby sexuální dráždivosti, formy milostné předehry, vynalézavost a hravost jsou tak různorodé, že anatomické rozměry mužského pohlavního údu jsou záležitostí vpravdě podružnou. Navíc má žena maximum své citlivosti v oblasti poševního vchodu, zatímco v hloubce pochvy je poševní sliznice vlastně necitelná.

Rozměry poševního vchodu jsou u ženy také záležitostí individuální a různorodou. Někdy třeba v důsledku porodního poranění může dojít k funkční nedostatečnosti svalů pánevního dna. Ve většině případů to lze napravit systematicky prováděnou gymnastikou. Někdy však také může pomoci plastická operační úprava. Posoudí to odborné gynekologické vyšetření.

Je zajímavé, že zatímco u mužů se hlavní strachy soustřeďují na rozměry penisu, u žen se tyto prapodivné mindráky hromadí do oblasti velikosti a tvaru prsů. Snad jedna žena ze sta je spokojena s jejich anatomickým vzhledem. Stížnosti jsou na malé prsy, velké prsy, nestejně

veliké prsy, prsy ochablé, příliš špičaté a já nevím jaké ještě. Především je to jistě otázka módy. Jeden rok je preferována plochá chlapecká hrud, vzápětí zase by všechny ženy rády vypadaly jako profesionální kojné. Asymetrie velikosti prsů je nálezem víceméně normálním, ostatní stížnosti bývají většinou také neopodstatněné. Často jedno nešetrné slovo ze strany partnera nebo i kamarádek dovede do ženské duše zasít semeno komplexu méněcennosti, žena je pak ochotna podstupovat i náročné plastické operace a vystavovat se různým jiným životním utrpením. Mladým dívkám je nutno poradit, aby se co nejrychleji rozešly s partnerem, který reklamuje nějakou vadu jejich prsů. Jistě se najde vzápětí jiný, kterému se budou líbit právě tak, jak vypadají. K operačním úpravám by se mělo přistupovat jen při skutečných anatomických defektech, které však nebývají zase tak časté.

Zdrojem stížností je ve většině případů netaktnost partnera. Tady většinou pomůže objektivní posouzení nestrannou osobou, podpora sebevědomí a rozptýlení obav. Také ovšem zbavení se představy, že se musím za každou cenu přizpůsobit okamžité módě. To mohu udělat oblečením, účesem a líčením. Ale tělesné tvary mohu měnit jen dlouhodobým pracovním úsilím, jako je třeba dieta a cvičení. A s přibývajícimi léty se chť nechtě musím smířit s nějakou tou anatomickou újmou.

Zkušené lidé mi jistě dají za pravdu, že v harmonickém a vyváženém partnerském vztahu je délka pánského přirození a velikost dámských prsou stejně podružná jako velikost nohy a číslo límečku košile.

2. Mýtus ženského orgasmu

Povzdechl si nedávno jeden na slovo vzatý odborník, že prý je dnes opravdu těžké najít pro výzkum mladé manželství, které je klidné, souladné a harmonické. Skoro celá polovina mladých manželství se rozvádí, a ta, co zůstávají, jsou „rozštěkaná“ a rozhádaná. Snad je to jenom pesimismus odborníka a profesionálního manželského poradce, který vidí ve své praxi jenom ty odstrašující příklady. Vždyť i můj známý zubní lékař mne nedávno přesvědčoval o tom, že stav naprosto všech českých chrupů je katastrofální. Takže se můžeme utěšovat tím, že pouze zkreslená perspektiva psychologa může být tak pesimistická, protože šťastná manželství unikají z jeho zorného pole stejně jako překrásné thymolinové zuby z dosahu zubařovy vrtačky.

Také sexuolog může nabýt dojmu, že normální pohlavní život je spíše výjimkou než pravidlem a že manželé se nedokáží shodnout na frekvenci pohlavních styků, délce milostné přede hry, poloze při pohlavním styku a tisíci jiných maličkostech, které činí sexuální život harmonickým. Že je svět zalidněn frigidními ženami a impotentními muži, mezi nimiž se pro zpestření pohybují různě úchylní jedinci a že to nejlepší, co člověka snad může potkat, je předčasná ejakulace při pohlavním styku.

A přitom je sexuální pud člověka pudem základním a životodárným. Na první pohled by se zdálo, že všechny sexuální reakce, milostné rituály a jednotlivé fáze pohlavního spojení jsou po tisíciletí zakořeněným stereotypem, který přece musí už vzhledem ke své prastaré tradici probíhat naprosto bezporuchově. Nemůžeme přece pochybovat o tom, že i neandrtálský člověk se rozmnožoval pohlavním způsobem.

Přinášela snad pravěká sexualita lidem také životní komplikace, problémy a pochybnosti? A pokud nás společný sexuální pud sblíží s ostatní živočišnou říší, mají snad i zvířata své sexuální těžkosti, nesnáze a trápení? Pravděpodobně nemají.

Civilizovaný člověk se totiž odvěkým biologickým mechanismům zpronevěřil. Do veškerého svého konání zapojil rozum, schopnost abstraktního myšlení a artikulovanou řeč. Ti členové lidské společnosti, kterým se těchto darů dostalo jen ve velmi omezené míře – jedinci těžce duševně zaostalí, jsou na míle vzdáleni všech sexuálních trampot a trýzní. Zato my, kteří umíme mluvit, číst a psát, platíme za tuto vymoženost krutou daň v podobě více či méně častých sexuálních poruch.

Užíváme si vesele různých vymožeností, místo v jeskyni bydlíme v panelovém domě, místo ohniště máme ústřední topení, dokážeme jíst vidličkou a nožem, dopřáváme si gastronomických lahůdek. Oč radostnější a pestřejší je náš život ve srovnání s údělem prapředka z mladší doby kamenné, o to více se o nás pokoušejí různé civilizační neduhy vysokým krevním tlakem a cukrovkou počínaje a sexuálními poruchami konče.

Moudrá ponaučení zdravé životosprávy a zásady prevence následků civilizačního balastu nám velí cestu zpět k přírodě, k tělesné aktivitě a biologicky hodnotné stravě. Ale ani sebeagresivnější osvěta už člověka nezažene zpět na stromy a do jeskyní, nezhodíme jídelní přístroje, auta, počítače, nezrušíme ani plzeňské pivo. Také pohlavní styk nemůžeme už nikdy vrátit na živočišnou úroveň. I při veškeré snaze o zdravě přírodní sexualitu zůstává zde chtě nechtě civilizační nános. Kromě biologické, živočišné složky má náš sexuální život rovnocenné součásti společenské a kulturní. A proto jeho bezporuchový průběh vyžaduje také učení. Vždyť i ke stolování a k používání vidličky a nože potřebujeme školení. Za volant auta neusedneme bez řidičských zkoušek, o obsluze počítače nemluvě. A troufám si říci, že i ke konzumaci plzeňského většinou nepřistupujeme jako laičtí břídilové. Špatně by to s námi dopadlo. Proč by tedy měla být sexualita výjimkou? I když

je podmíněna živočišným pudem, může se stát nebezpečím, stejně jako silný automobil v rukou diletanta.

Jsou jistě mezi námi lidé, a není jich chválabohu málo, kteří svými pohlavními orgány vládou s jistotou a dobře. Tito spoluobčané nikdy nepotřebují vyhledávat odbornou sexuologickou péči. Na druhé straně však existují takoví, kterým se jejich pohlavní život změnil v mučivou trýzeň, místo radosti a štěstí sklízí výčitky svědomí, zármutek a pocity nenaplnění. A velmi často zůstávají s tímto svým hořem sami. Nejenže se ostýchají obrátit se na specializovanou pomoc, ale o svých pochybnostech váhají diskutovat i s člověkem nejbližším – se svým sexuálním partnerem.

Nemusí to být vždycky nějakí nedoukové a omezenci. Často prostudovali mnohou sexuologickou příručku, přečetli ne jeden pohlavně výchovný článek. Ale přes veškerou sebevzdělávací snahu se nemohou oprostít od některých mylných představ a bludů, někdy špatně pochopí i dobře míněná ponaučení. Svou neblahou roli zde však hrají i ústně tradované mýty a pověry. Slušná řádka se jich nahromadila především kolem různých sporů o jakýsi harmonogram–křivku sexuálního vzrušení. Příliš velké hloubání a sledování tělesných reakcí zde může někdy napáchat více škody než užitku. Týká se to zejména ožehavého problému – ženského pocitového vyvrcholení, orgasmu. Stovky nešťastných příběhů by mohly hovořit o často zbytečném přečeňování tohoto fenoménu. Poslyšte tedy alespoň jeden typický.

Před nějakým časem přišla do ordinace pěkně ustrojená, velmi pohledná asi třicetiletá žena a stěžovala si na svůj naprostý nezájem o pohlavní život. S manželem se stýkali nějaký čas před svatbou, tehdy bylo všechno v pořádku. Za několik měsíců po svatbě, a zejména pak po porodu prvního dítěte, její zájem o pohlavní styky pozvolna mizel, až po druhém porodu vymizel docela. Kromě svého manžela neměla nikdy jiného sexuálního partnera, rozvádět se samozřejmě nechce už vzhledem ke dvěma nezletilým dětem, ale její soužití s manželem se stává nesnesitelným. Dochází k častým hádkám, manžel ji už dokonce několikrát v hádce uhodil. Pohlavnímu styku, který manžel vyžaduje

dosti často, se snaží vyhnout pod různými výmluvami a záminkami. Žádné potíže při styku nemá, jenom tu hroznou nechuť ke všem tělesným kontaktům. Všechno jí už na manželovi vadí. Věří, že kdyby se dokázala přemoci a manželovi v jeho sexuálních požadavcích vyhovět, vrátilo by se všechno do starých kolejí. Žádá nějaké léky, které by jí pomohly překonat ten odpor k intimitě, pak že bude jistě vše v pořádku.

O svých potížích se zmínila již dříve svému gynekologovi. Ten vyslovil názor, že by se mohlo jednat o podvědomé obavy z nežádoucího otěhotnění a zavedl jí nitroděložní antikoncepční tělísko. Nic se však nezměnilo, nechuť k sexuálním kontaktům s manželem trvá, ba dokonce se stále prohlubuje.

Teprve při bližším zkoumání a po navození atmosféry vzájemné důvěry tato žena sdělila, že nikdy v životě nepoznala vyvrcholení při pohlavním styku. O orgasmu sice slyšela a četla, tento sexuální zážitek však neprožila ani ve snu, ani při onanii. Těšila se na mazlení, objímání, hlazení a dotyky. Radostně s manželem provozovali různé sexuální praktiky, střídali různé polohy při pohlavním styku, byly jí příjemné manželovy polibky na přirození, sama také s potěšením dráždila jeho pohlavní úd ústy. Zkrátka sexuální idyla.

Až jednou, bylo to krátce po porodu, se jí manžel začal vyptávat na kvalitu jejích sexuálních prožitků. Kdy vůbec prožívá vyvrcholení–orgasmus. A tu mu bez jakéhokoliv pocitu nedokonalosti nebo výčitky sdělila, že vlastně tento jev na sobě nepozorovala, ale že to nic nevadí, necítí se ochuzena, vždyť je jim spolu tak dobře.

Ale manžel byl zklamán. Cítil se v této situaci zaskočen a snad i podveden. Není snad chyba na jeho straně? Vší silou se to snažil napravit častějším pohlavním stykem, ještě náročnějšími změnami různého dráždění. Manželská ložnice se změnila nejdříve v tělocvičnu, v jakousi posilovnu, později ve středověkou mučírnu. A to vše s neustálým vyptáváním a křížovými výsledky, zda už „to přišlo“. Snažila se zahrát divadlo, sdělila mu, že měla orgasmus, v bláhové naději návratu k původním utěšeným poměrům. Ale chyba lávky! Manžel jí

nedůvěřoval a ve slabosti a sdílnosti z ní vymámil pravdivé přiznání o této kamufláži. A muka začala znovu.

Není divu, že v důsledku této dlouhodobé trýzně začala sexuální styk odpírat a místo původně láskyplné něhy přišly na řadu facky. Teprve nyní začala sama o sobě pochybovat, zda není nějak vadná. Třeba by pomohly prášky nebo injekce.

Nepomohly! Tato odpověď je zcela jednoznačná a bez diskusí. A co tedy pomůže? Především pohovor s manželem. Do ordinace se dostavil inteligentní fešácký elektroinženýr už ve dveřích truchlící nad zkázou svého původně tak šťastného manželství a nad osudem dvou dětiček, téměř sirotečků. On samozřejmě nenese žádnou vinu na tom, že manželka je nenormální, pohlavně chladná a sexuální styky odpírající. Sám neměl nikdy pohlavní styk s žádnou jinou ženou. O ženském orgasmu se dočetl v odborné literatuře a taky kamarádi v zaměstnání mu nutnost tohoto sexuálního fenoménu pro spokojenost v manželství plně potvrdili. První dva roky manželství žil v bludu, pak teprve prohlédl a teď celé manželství leží v troskách.

Léčba těchto zafixovaných představ je pochopitelně svízelná a dlouhodobá. Nešťastný pan inženýr totiž při studiu sexuologické literatury buď omylem, anebo záměrně přehlédl fakt, že opravdu existuje poměrně dosti značný počet žen, někdy se udává, že je to až téměř každá šestá, které nikdy v životě nepoznají pocitové vyvrcholení—orgasmus. A co je na tom nejzajímavější, většina z nich tento vrožený stav nijak úkorně nepocituje. Stejně jako mladá paní z našeho příběhu se na sexuální styk těší, prožívají plně všechny formy sexuálních kontaktů a na nic si nestěžují.

Teprve odborné manželovo samostudium potencované kamarádským poučením spoluinženýrů vykopalo v manželském loži válečnou sekuru. V tomto případě bylo téměř jisté, že se orgasmus u manželky nepodaří vyprovokovat jakýmkoliv postupem. Pokud ve věku třiceti let tento stav neprožila ani ve snu, ani při onanii, nemluvě o různých jiných vynalézavých manipulacích, pak je ji možno zařadit mezi těch téměř 15 % trvale anorgastických žen. Na štěstí se v tomto případě